

Đi chùa đầu năm

ISSN: 2734-9195 14:30 25/02/2026

Đi chùa đầu năm, suy cho cùng, không phải để xin Phật thay đổi cuộc đời mình. Nếu có điều gì cần thay đổi, có lẽ chính là cách mình nhìn cuộc sống.

Tác giả: **Trần Văn Hiếu**
Xã Quảng Ninh, tỉnh Thanh Hóa

Những ngày đầu xuân năm mới, khi nhịp sống còn chùng lại sau Tết, tôi thường chọn một buổi sáng sớm để đi chùa. Không hẳn là để cầu xin điều gì thật lớn lao, mà chỉ để lòng mình có một khoảng lặng, như người ta cần hít một hơi thật sâu trước khi bước vào hành trình mới.

Con đường dẫn đến chùa vẫn còn vương mùi nhang trầm từ những ngày Tết, hòa lẫn trong gió xuân mỏng nhẹ. Cây cối hai bên đường xanh non hơn, như vừa được gột rửa, trắng bạc sau một năm dài mưa nắng. Tiếng xe cộ ngoài phố dường như cũng dịu lại, nhường chỗ cho tiếng chuông chùa ngân lên chậm rãi, từng tiếng một, rơi vào không gian và lắng xuống rất sâu trong lòng người.

Bước qua cổng tam quan, tự nhiên tôi đi chậm lại. Không ai bảo ai, nhưng ai đến chùa cũng đều bước nhẹ, nói khẽ, như sợ làm vỡ mất sự yên tĩnh đang hiện hữu. Sân chùa còn đọng sương, những viên gạch cũ sẫm màu thời gian. Vài cành lộc non khẽ lay trong gió, xanh mát và hiền lành, gợi cảm giác của sự khởi đầu.

Ảnh sưu tầm

Trong gian chính điện, khói nhang bay lên thành những làn mỏng. Người đứng, người quỳ, mỗi người mang theo một nỗi niềm riêng. Có người cầu **bình an** cho cha mẹ, có người mong con cái mạnh khỏe, có người chỉ lặng lẽ khấn một điều giản dị: một năm đủ sức khỏe để sống tử tế, an vui. Tôi chấp tay, không vội khấn điều gì cụ thể. Giữa không gian ấy, tôi bỗng nhận ra rằng, có lẽ điều mình cần nhất không phải là thêm, mà là bớt đi - bớt lo âu, bớt sân si, bớt những mong cầu quá nặng nề.

Đi chùa đầu năm, suy cho cùng, không phải để xin Phật thay đổi cuộc đời mình. Nếu có điều gì cần thay đổi, có lẽ chính là cách mình nhìn cuộc sống. Một năm cũ đã đi qua với đủ đầy vui buồn, được mất. Những điều chưa trọn vẹn, thôi thì khế khàng gửi lại cho năm cũ. Những lỗi lầm còn vương lại nỗi day dứt, hãy coi như một lời nhắc nhở dịu dàng. Con người ta không thể sống mà không sai, nhưng có thể sống chậm lại để bớt sai hơn.

Ảnh sưu tầm

Ra khỏi cổng chùa, thành phố đã bắt đầu ồn ào hơn. Người ta trở lại với công việc, với dự định, với những mục tiêu đầu năm. Tôi cũng sẽ trở lại với guồng quay quen thuộc của mình. Chuyến đi chùa lần này không làm cuộc sống thay đổi ngay lập tức. Những khó khăn vẫn còn đó. Những lo toan vẫn đợi phía trước. Nhưng tôi mang theo một điều rất nhỏ mà rất vững: một điểm tựa tinh thần.

Điểm tựa ấy không phải ở những điều cầu xin đã được đáp ứng, mà ở cảm giác mình vừa kịp dừng lại để soi vào lòng mình. Để biết rằng sống chậm lại một chút không làm mình thua kém ai. Hiền hơn một chút không làm mình yếu đi. Và biết đủ với những gì đang có có khi lại là cách giữ gìn bình an lâu dài nhất.

Thế thôi! Một buổi sáng đầu năm, một chuyến đi chùa lặng lẽ. Nhưng có lẽ, chỉ cần như vậy cũng đủ để bắt đầu một năm mới bằng một tâm thế khác – nhẹ hơn, sâu hơn, **an lành** hơn.

Tác giả: **Trần Văn Hiếu** xã Quảng Ninh, tỉnh Thanh Hóa.